כא: אלו קדשים פרק שלישי תמורה

עין משפט נר מצוה

ג א מיי׳ פ״ז מהלכות כלאיים הלכה ה:
נא ב מיי׳ פ״ז מהלכות בית הבחירה הלי׳ יד:
נב ג מיי׳ פ״ז מהלי׳ בית הבחירה הל׳ ה ופ״י מהלי׳ מעשה״ק הל׳ ג:
נג ד מיי׳ פ״ז מהלכות כלאיים הלכה יג:
נד ה מיי׳ פ״י מהלכות מעה״ק הלכה ו:
א ו מיי׳ פ״ב מהלכות מעה״ק הלכה ח:
ב ז מיי׳ שם הלי׳ ט:
ג ח מיי׳ פ״ח מהלכות תמורה הלכה כ:

מוסף רש״י

מעשר חולין הוא. ומחולין למדין לתמר מן הלמד (חולין יט:), בכל הרואה. כל מקום שיכול לראות משם אם שילה (תמורה פ:), בכור שעברה שנתו. מלומו כתוב שנתו, שנאמר (דברים טו) לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה (ר״ה ה:, וכריתות נחמיה נח:), בספולי המוקדשין. כלומר נפל מן אם מוס (שם נשם), ויפסל. כאילו יעבר עליו ויתמתו, שהרי אין שנה נגלת ג׳ רגלים כדרך שנים (ר״ה שם), מקיש בכור למעשר. כמעשר דגן קא משמעי קרא (שם), מה מעשר אינו נפסל משנה לחבירתה. שהרי בשליחי ומן הכישור לגבר כל המעשרות מן הבית ולהתיחדות בהמה ודברים ידי) מקלה שלם שנים מולית (ובמ״ש כנ״ל), אם שהה מעבכרותיו שנה ראשונה ושנים (ר״ה שם). יום אחד משנה זו. כדי שיהנו בימים אחרון לשנתו יכול לאוכלו אותו היום שנים, הלכיו שני ימים (ובכורות כז:), יהיה לך כחזה התנופה. בנכסי משפטי נכסיו ויקח קרא (שם).

הדרן עלך אלו קדשים

ולד חטאת ותמורת חטאת ותשאבדה ונמצאת בעלת מום. אם משכיפרו הבעלים. אם כיפרו הבעלים בתחלה, שלא רלו להתקרב בדמו אז שעברה שנתה אלא אכלה תמורת. ואילו ונמצאת בעלת מום, אכל אם נמצאת תמימה קודם כפרה. אע״פ שנתכפרו בתחלה אינה מתה אלא תרעה (שם).

שיטה מקובצת

א) ולפנין קדשים בהדדי: כ) יכול יעלה אדם מעשר שני: ג) דלא. ל״א מה לכבור שכן חלקת בו אז, זמן אכילתו ואכילה ה״ל: ד) החומה. ס״א וקא קשיא ליה בשלמא קדשים קלים בני לכזרק דם אלא מעשר ליתכיל בכל הרואה ת״ל ואכלת כו׳ מקיש מעשר לבכור מה בכור אינו נאכל כו׳ אף מעשר אינו נאכל כו׳ מתיבת וכן עד תיבת מהו דתימא נרשם על בל תיבה קו מלמעלה להורות כי לפ״ד דאוי למקרו: ה) מהו דתימא ליתאכול מע״ש בכל הרואה ק״ל ואיתן

מ״מ מאי קשה ליה יכול יותר מקדשים קלים הא אינהו נמי היו נאכלים בכל הרואה ובספרי פסוק״ב טעם שהיה מסופק במעשר יותר משאר קדשים לפי שאי״ה בו הכחוב בזמנו ואכולים שהוא נאכל בכל זמן ובכל אדם אבל קדשים קלים צריך לאכול לשני ימים לכך היה יודע שאין להקל. תוס׳ אחרות). ו) כספולי המוקדשים ויפסל לפי שנאכר בבכור לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה. תוס׳ אחרות). ז) לחברתה. ס״א ותנאי קדמאי בכור שאין נפסל משנה לחברתה כו׳. ח) מנא לה. גליון תימה להיקשא דאין היקש למחצה ל״ל כיון שיש קרבן פסול אם עברה שנתה ס״ד דגילוי מינה קמ״ל. ט) בשנה עי׳ תוס׳ בכורות (דף מ׳ ע״ב) ד״ה שנה: י) שנאכל לשני ימים דסד״א כיון דבחיב ובשרם יהיה לך כחזה התנופה נלמוד מחזה ושוק של תודה קמ״ל דהוי כחזה ושוק של שלמים. ת״א. יא) דרבנן ס״א נפקא לה לשני ימים ולילה מן לך יהיה הוסיף לך הכתוב הויה אחרת ורבנן דרשי ליה בזבחים מיהיה לך הוסיף לך הכתוב הויה אחרת כזו מי׳ כחזה התנופה ר״ל של תודה ומיהו הכתוב הוסיף לך עוד זמן אחר כראשון דהיינו יום אחד כיוצא בו. תוס׳ אחרות). יב) ושאבדה ונמצאת בעלת מום. ד״ה אבדו וכפרו כלא נמצאת בעלת מום כתה והא דנקט בעלת מום משום דבלא מום לא היתה מתה אל״כא דרבנן דרבי אל״כ נמצאת לאחר כפרה אבל כשנמצאת בעלת מום דאיכא תרתי לריעותא חדא דאבדה ועוד דהיא בעלת מום אז היא מתה אפילו נמצאת קודם כפרה ואפילו לרבנן כך פי׳ הקתנורס ולא נהירא לר״י דאמר בגמרא אבדיה לילה לא שמיה אבודה פי׳ כיון דבהדיא שעתא דנאבדה אינה ראויה להקרבה אין דיחוי של אבודה חל על דיחוי של לילה אלמא דאדרבה כשיש עליה דיחוי אחר מעכב דיחוי של אבודה לחול ועוד דבגמרא דייק מסיפא דמתני׳ דרבנן ולפ״ז נדוק מהך דישא דהא ע״כ דרבנן דאי כרבי למה נקט נמצאת (בע״מ) יעוד לפ״ד בגמ׳ הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה וה״נ נתכפר בשאינה אבודה דהא אבודה בעלת מום ואפילו תמימה דומיא דבעלת מום כלומר כשנתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה אף לפני כפרה. וא״ר דנקט בעלת מום לרבותא דאע״פ שהיא דחויה חל עליה דיחוי של אבודה דס״א דלא חל כמו שאינו חל על אבידת לילה: יג) אם כפרו על אות מ׳ מ׳ נרשם קו: יד) ואינו עושה חמורה. לא כשנמצאת בעלת מום רבנן דלמיתה אזלא פרחה קדושה מיתה וכן לא מועילין דלא איקרו מקדשי השם: טו) אותו מן הלמד הס״ד: טז) אותו מן הלמד הס״ד: יז) בכור ואכתי ליכא לספוקי מעשר שני מבכור: בשר דם חדא מילתא

ואתי מעשר שני וליף מבכור ומי ילפינן א) קדש מהדדי והא״ר ב) יוחנן כל התורה כולה למדין למד מן הלמד חוץ מן הקדשים שאין למדין למד מן הלמד ג) מעשר חולין הוא הניחא למאן דאמר בתר למד אזלינן אלא למ״ד בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר בשר ודם חדא מילתא היא ר״ע אומר ד) יכול יעלה אדם בבור מחוצה לארץ לארץ בזמן שבית המקדש קיים ויקריבנו ת״ל ה) ואכלת לפני ה׳ אלהיך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך אממקום שאתה מעלה מעשר דגן אתה מעלה בבור וממקום שאי אתה מעלה מעשר דגן אי אתה מעלה בבור בן עזאי אומר יכול ו) מעלה את מעשר שני ויאכלנו בכל הריאה ודין הוא בבור טעון הבאת מקום ומעשר טעון הבאת מקום מה בבור אינו נאכל אלא לפנים מן החומה אף מעשר אינו נאכל אלא לפנים מן החומה מה לבבור שכן [א] ז) טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח תאמר במעשר דלא ג) ת״ל ואכלת לפני ה׳ אלהיך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך מקיש מעשר לבכור מה בכור אינו נאכל אלא לפנים מן החומה אף מעשר אינו נאכל אלא לפנים מן החומה מאי קשיא ליה דקאמר יכול אמרת הואיל ח) ותנן אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה ט) ובירושלים לפנים מן החומה ד) י) (וכן) קדשי קדשים נאכלין ביוצא: מה לבכור שכן י) חילקת בזמן אכילתו ואוכליו. חילקת בזמן אכילתו דאינו נאכל אלא לשני ימים ולילה אחד ומעשר שני לעולם ומיתוקמא דאינו אוכלו אלא לבעליו ומעשר שני בכל הרואה קמ״ל: יא) אחרים אומרים יכול יהא בבור שעברה שנתו יב) בספולי המוקדשין ויפסל תלמוד לומר מעשר דגנך ותירושך ויצהרך מקיש בבור למעשר מה מעשר אינו נפסל משנה לחבירתה אף בבור יג) אינו נפסל משנה לחבירתה יד) ולרבנן דמפקי להו לטעמא אחרינא משנה לחבירתה מנא להו טו) נפקא להו ב) מלפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה טז) לימד על הבכור שאינו נפסל משנה לחבירתה ולאחרים לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה מאי דרשי ביה מיבעי ליה יז) לכדתניא יום אחד משנה זו ויום אחד משנה אחרת ל״לימד על הבכור יח) שנאכל לשני ימים ולילה אחד ורבנן יט) דנאכל לב׳ ימים ולילה אחד מנא להו אמר קרא כ) יהיה לך כחזה התנופה:

הדרן עלך אלו קדשים

ולד כא) חטאת ותמורת חטאת כב) וחטאת שמתו בעליה ימותו ושעיברה שנתה כג) ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם כד) משכפרו הבעלים תמות כה) ואינה כו) עושה תמורה

לא

(זכמים דף מ.). כמזה ושוק של תודה כז) וכתיב יהיה להוסיף עוד הוייה אחרת כיולת כח והייטו יום כ׳: **ושאבדה ונמצאת בעלת מום.** קודם שנתכפר נאחרת: **אם כיפרו הבעלים.** אחרי כן נאחרת: **תמות.** ואפילו לרבנן דאמרי לקמן (כב:) ופליגי עליה דרבי מטתת מתה אלא שנמצאת נאחר כיפרו הבעלים שוב נאחרת רועה דאי: דאבדה ונמצאת בעלת מום דאי תמיימה הואיל ונמצאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב נאחרת רועה דאי: ולהכי נקט בעלת מום דאי תמיימה הואיל ונמצאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב נאחרת רועה דאי: ולאוכלו בכל מקום: הניחא ל״ד בחר למד אזלינן. אי למד קדשים הוא אין למדין מן למד ואי אינה למדין מן למד ש״ר רבי נ״ה אי למד מעשר חולין הוא אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר דמלמד דהיינו בשרו קודש הוא והיינו מאי דליף מלמד דקודש: לא הוי הכא למד מלמד בבשר ודם חדא ומאי דליף מעשר מיניה: ל״א. לעולם קסבר קדושה ראשונה לא קד מן לעתיד לבוא והכא בבכור שנזרק דמו בפני הבית וחרב הבית ונעדרין בשרו קיים כיון דאי איתיה לדם אכתי לאחר חרבן [כמו בשר] שהה בר זריקה הוא דליכא בית הביא זריקה לא חשיבא מידי ואתי (מעשר) [בכור] וליף מדם מה דם לא חשיבא זריקתו אף בשר נמי ליה אי חקנה ואתי מעשר וליף מבכור ומי ילפינן כו׳. ולא מיסתבר לר׳ האי ל״א אלא אמר קדומיתא עיקר דהכי אשכחן דכתב במסכת מנחות: ליה עוזאי אמר יכול יביא אדם מעשר שני. בזמן בהמ״ק ויאכלנו): בכל הרואה. בכל מקום שיכול לראות משם ירושלים: [מה בכור אינו נאכל אלא לפנים מן החומה. כדאמר נאכלים בכל העיר לכל אדם. שכן הלקחה בו זמן אכילתו ואוכלין דבכור הם אינו נאכל אלא לשני יב ולילה אחד ואינו נאכל אלא לכהנים ומעשר שני אין בו זמן ונאכל לכל אדם: ומאי קא קשיא דאמרינן יכול. כלומר אמאי בו סלקא דע״ם דמעשר יאכל בכל הרואה הכי קשיא ליה משום]: דתנן אין בין שילה כו׳. דהתם נאכל בכל הרואה משום דסבר היה דלית ליה חומה בשלמא בכור בעי חומה. דכתיב ואכלת לפני ה׳ אלהיך במקום מקודש: בכור שעברה שנתו רכתב לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה: ה׳ מעשר שני אין נפסל משנה לחברתה. שבכל זמן יכול לפדותו ולהעלותו. ותנאי קדמאי ג׳ דקים: נפקא להון. דנאכל לב׳ ימים ולילה אחד מן אך בבור שור וגו׳ וסמיך ובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין ואמרינן בסס׳ בכורות אמינא כחזה ושוק דתודה נאכלו לימים ול אחד

להכי (הדר) כתב כפוסיה לך יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין ואמרינן בסס׳ בכורות אמינא כחזה ושוק דתודה נאכלו לימים ול אחד **ולד חטאת** כו׳. ושעיברה שנתה אם אשבדה. אם לא הספיק להקריבה (עד שעיברה שנתה אז) עד שאבדה ונמצאת בעל מום אז עד משכפ (בעלמא) באחרת בין זו ובין זו תמות: ואין עושין תמורה. זו שנמצאת דלא קדשה קדושת הגוף אלא קדושה דמים: רה

מסורת הש״ס

ו) (זכמים דף מט: שבועות י.). ב) (זכמים ב. ומ״ק). ג) (בכורות נג.). ד) (ביצה כש״י מינו ק.). ה) (מגילה ט.). ו) (ל״ל וכלן וכלן). ז) (ר״ה ה: זכמים כט. תוספתא מהדורת פ״ב ה״ג). ח) (בכורות ל.). ט) (בכורות שם ופ״ב מבוחר יוחר הישיבו). י) (מעילה י.). כ) (לעיל מו. ובש״ק). ל) (ל״ל ולא מוזלין לבר המלמד ל״ק). מ) (ל״ל ומעבנה). נ) (ר״ה שם). ס) (מהקרבנה הס״ד בח״ב כ״ה ל״ה בסנה כלה מוזל וכתיב שנה בשנה כ״ה שנים בתמוש הס״ד. ל״ק). ע) (ל״ל שתי). פ) (המעוסה ובאמרם יהיה לך כתוב בתנופה דהיינו בחזה ושוק שלאכלם בשני ימים ולילה אחד דמסכת״ק הוי מוזלין כו׳. ל״ק).

תורה אור השלם

1. ואכלת לפני יי אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יי אלהיך כל הימים:
דברים יד
2. לפני יי אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר יי אתה ובניך:
דברים טו
3. ובשרם יהיה לך כחזה התנופה ובשוק הימין יהיה:
במדבר יח

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה בתר המלמד אומו הס״ד ותיכס מהמלמד ליתה:

הגהות הגר״א

[א] גמ׳ שכן. גירס״י חלקת כ מאכלתו ותוכלו ס״ל. עשון מלון עד דלא ל״ג רש״י: [ב] אין מעכמרו. גירס״י מיס שם [ג] תר״ה ולו. לכ״ג כו׳. ול״ל: [ד] ל״ב למסקנא ליתא אלא ״ע חמוטות ועי׳ חוס׳ מעילה י. ד״ה קדש״ס: ה

רבינו גרשום

שכן יש בהן צד מזבח כבר הנחה ובבור מתן דמים תא״ר בכעשר שני שור בה מזבח הילכך איצטריך קצר לאקוש למעשר) ומאי קסבר״א ישמעאל א״ר קסבר כו׳ יהו ר״ קדושי ראשונה שקדישה (ר״ה) קדושה נמי לעתיד לבוא אם ע״ לאחר תרבן אפילו בבור יולו נייחי השתא בירושלים ואכלי שם: ואי קסבר דלא קדשי אפילי מעשר לפשוט ליה ה״ל. נייחי: אמר רבינא לעולם קס״ל קדושה ראשונה לע״ב ר ודקאמרת אי הכי אפילו בבור תיר ניחי לא מצית למימר הכי דתנ״ מבאי עפקינן בבבור שנזרק ד״ א קודם חרבן הבית וחרב הבמה ונעדרין בשרו קיים ולילה בשרת מדמו מה דמו במזבח אף בשרו במזבח היה צריך מתן [אומרים] במזבח והשתא דל״ן מזבח הילכך ליה תקנה ולא מצי למיכלה ולילה מעשר א מהאי בבור דאינו נאכל אפשר בירושלים אף מעשר שני אינו נאכל אע״ג דקרושה נמי לע יני לבוא ומדמעשר ולילה מבבור תיר דשאר בבורות ולפי מהאי בסק״ ומי ילפינן בקדשים מהדדי: והאמר בסס׳ זבחים בבל הזבח ל״ למדין למד מלמד חוץ מקדשי

ראי׳ מעשר ובכור קדשים נינהו ובשרו למד הוא כדכן ודיבא ילף מעשר מבשרו דלמד הוא): מעשר. דגן חולין הוא דיכול לחלק ולאוכלו בכל מקום: הניחא ל״ד בחר למד אזלינן. אי למד קדשים הוא אין למדין מן למד ואי אינה למדין מן למד ש״ר רבי נ״ה אי למד מעשר חולין הוא אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר דמלמד דהיינו בשרו קודש הוא והיכי מצי ילף מיניה מלמד דקודש: לא הוי הכא למד מלמד בבשר ודם חדא ומאי ילף מעשר מיניה: ל״א. לעולם קסבר קדושה ראשונה לא קד מן לעתיד לבוא והכא בבבור שנזרק דמו בפני הבית וחרב הבית ונעדרין בשרו קיים כיון דאי איתיה לדם אכתי לאחר חרבן [כמו בשר] שהה בר זריקה הוא דליכא בית הביא זריקה לא חשיבא מידי ואתי (מעשר) [בכור] וליף מדם מה דם לא חשיבא זריקתו אף בשר נמי ליה אי חקנה ואתי מעשר וליף מבבור ומי ילפינן כו׳. ולא מיסתבר לר׳ האי ל״א אלא אמר קדומיתא עיקר דהכי אשכחן דכתב במסכת מנחות: ליה עוזאי אמר יכול יביא אדם מעשר שני. בזמן בהמ״ק ויאכלנו): בכל הרואה. בכל מקום שיכול לראות משם ירושלים: [מה בכור אינו נאכל אלא לפנים מן החומה. כדאמר נאכלים בכל העיר לכל אדם. שכן הלקחה בו זמן אכילתו ואוכלין דבכור הם אינו נאכל אלא לשני יב ולילה אחד ואינו נאכל אלא לכהנים ומעשר שני אין בו זמן ונאכל לכל אדם: ומאי קא קשיא דאמרינן יכול. כלומר אמאי בו סלקא דע״ם דמעשר יאכל בכל הרואה הכי קשיא ליה משום]: דתנן אין בין שילה כו׳. דהתם נאכל בכל הרואה משום דסבר היה דלית ליה חומה בשלמא בכור בעי חומה. דכתיב ואכלת לפני ה׳ אלהיך במקום מקודש: בכור שעברה שנתו רכתב לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה: ה׳ מעשר שני אין נפסל משנה לחברתה. שבכל זמן יכול לפדותו ולהעלותו. ותנאי קדמאי ג׳ דקים: נפקא להון. דנאכל לב׳ ימים ולילה אחד מן אך בבור שור וגו׳ וסמיך ובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין ואמרינן בסס׳ בכורות אמינא כחזה ושוק דתודה נאכלו לימים ול אחד

ל״ד ומי ילפינן בקדשים מהדדי: כ) יכול יעלה אדם מעשר שני: ג) דלא. ל״א מה לכבור שכן חלקת בו א) זמן אכילתו ואכלייו ה״ל: ד) החומה. ס״א וקא קשיא ליה בשלמא קדשים קלים בני לכזרק דם אלא מעשר ליתכיל בכל הרואה ת״ל ואכלת כו׳ מקיש מעשר לבכור מה בכור אינו נאכל כו׳ אף מעשר אינו נאכל כו׳ מתיבת וכן עד תיבת מהו דתימא נרשם על בל תיבה קו מלמעלה להורות כי לפ״ד דאוי למקרו: ה) מהו דתימא ליתאכול מע״ש בכל הרואה ק״ל ואיתן

ראי׳ מעשר ובכור קדשים נינהו ובשרו למד הוא כדכן ודיבא ילף מעשר מבשרו דלמד הוא): מעשר. דגן חולין הוא דיכול לחלק ולאוכלו בכל מקום: הניחא ל״ד בחר למד אזלינן. אי למד קדשים הוא אין למדין מן למד ואי אינה למדין מן למד ש״ר רבי נ״ה אי למד מעשר חולין הוא אלא למאן דאמר בתר מלמד אזלינן מאי איכא למימר דמלמד דהיינו בשרו קודש הוא והיכי מצי ילף מיניה מלמד דקודש: לא הוי הכא למד מלמד בבשר ודם חדא ומאי ילף מעשר מיניה: ל״א. לעולם קסבר קדושה ראשונה לא קד מן לעתיד לבוא והכא בבבור שנזרק דמו בפני הבית וחרב הבית ונעדרין בשרו קיים כיון דאי איתיה לדם אכתי לאחר חרבן [כמו בשר] שהה בר זריקה הוא דליכא בית הביא זריקה לא חשיבא מידי ואתי (מעשר) [בכור] וליף מדם מה דם לא חשיבא זריקתו אף בשר נמי ליה אי חקנה ואתי מעשר וליף מבבור ומי ילפינן כו׳. ולא מיסתבר לר׳ האי ל״א אלא אמר קדומיתא עיקר דהכי אשכחן דכתב במסכת מנחות: ליה עוזאי אמר יכול יביא אדם מעשר שני. בזמן בהמ״ק ויאכלנו): בכל הרואה. בכל מקום שיכול לראות משם ירושלים: [מה בכור אינו נאכל אלא לפנים מן החומה. כדאמר נאכלים בכל העיר לכל אדם. שכן הלקחה בו זמן אכילתו ואוכלין דבכור הם אינו נאכל אלא לשני יב ולילה אחד ואינו נאכל אלא לכהנים ומעשר שני אין בו זמן ונאכל לכל אדם: ומאי קא קשיא דאמרינן יכול. כלומר אמאי בו סלקא דע״ם דמעשר יאכל בכל הרואה הכי קשיא ליה משום]: דתנן אין בין שילה כו׳. דהתם נאכל בכל הרואה משום דסבר היה דלית ליה חומה בשלמא בכור בעי חומה. דכתיב ואכלת לפני ה׳ אלהיך במקום מקודש: בכור שעברה שנתו רכתב לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה: ה׳ מעשר שני אין נפסל משנה לחברתה. שבכל זמן יכול לפדותו ולהעלותו. ותנאי קדמאי ג׳ דקים: נפקא להון. דנאכל לב׳ ימים ולילה אחד מן אך בבור שור וגו׳ וסמיך ובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין ואמרינן בסס׳ בכורות אמינא כחזה ושוק דתודה נאכלו לימים ול אחד

ל״ד ומי ילפינן בקדשים מהדדי: כ) יכול יעלה אדם מעשר שני: ג) דלא. ל״א מה לכבור שכן חלקת בו א) זמן אכילתו ואכלייו ה״ל: ד) החומה. ס״א וקא קשיא ליה בשלמא קדשים קלים בני לכזרק דם אלא מעשר ליתכיל בכל הרואה ת״ל ואכלת כו׳ מקיש מעשר לבכור מה בכור אינו נאכל כו׳ אף מעשר אינו נאכל כו׳ מתיבת וכן עד תיבת מהו דתימא נרשם על בל תיבה קו מלמעלה להורות כי לפ״ד דאוי למקרו: ה) מהו דתימא ליתאכול מע״ש בכל הרואה ק״ל ואיתן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com